

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 562/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 6 lipca 2023r., sygn. akt II K 546/17

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

Granice zaskarżenia

<i>Kierunek i zakres zaskarżenia</i>	
# na korzyść	# w całości
# na niekorzyść	

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

<i>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<i>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</i>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<u>Apelacja prokuratora</u> Błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie, że oskarżony D. D. (1) dopuścił się czynu z art. 190 § 1 k.k., podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Patrz : apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego		
Wniosek		
Uchylenie zaskarżonego wyroku przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Patrz : apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego		
3.2.	<p><u>Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego</u></p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych skutkujący uniewinnieniem D. D. (1) od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, polegający na przyjęciu, że w realiach sprawy u pokrzywdzonego nie powstała uzasadniona obawa spełnienia przez oskarżonego groźby opisanej szczegółowo w zarzucie, w sytuacji gdy:</p> <ul style="list-style-type: none"> - pokrzywdzony jednoznacznie wyrażał swoje obawy wobec swoich pracowników i ochrony G. M. (...)w K., - tuż po usłyszeniu gróźb J. D. wyciągnął spod biurka paralizator, który skierował w stronę oskarżonego, - D. D. (1) w dniu zdarzenia chodził wzburzony faktem spowodowania obrażeń ciała u J. B. przez A. D., - konflikt istniejący pomiędzy stronami mógł skłonić D. D. 	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>(1) do faktycznej realizacji wypowiedzianych gróźb,</p> <p>- pokrzywdzony posiadał informacje o zachowaniu oskarżonego względem byłej partnerki i orzeczonemu wobec niego zakazu zbliżania się,</p> <p>- J. D. po usłyszeniu gróźb wezwał do biura pracowników ochrony, z którymi przebywał do zakończenia dancingu w prowadzonym przez pokrzywdzonego G. M. (...).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ponieważ zarówno apelacja wniesiona przez prokuratora jak też i apelacja wniesiona przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego zawierają takie same zarzutu to obie zostaną omówione łącznie w niniejszej części formularza. Wniesione apelacje są jak najbardziej zasadne. Uniewinniając oskarżonego D. D. (1) od popełnienia zarzuconego mu czynu sąd pierwszej instancji dokonał błędnych ustaleń faktycznych co do wzbudzenia przez oskarżonego D. D. (1) w umyśle zagrożonego J. D. uzasadnionej obawy spełnienia skierowanej do niego groźby popełnienia przestępstwa w postaci co najmniej naruszenia jego integralności cielesnej. Owe „błędne ustalenia faktyczne” były efektem nietrafnej oceny przeprowadzonych w toku postępowania rozpoznawczego dowodów w postaci zeznań świadków : A. Z., A. Ż., G. Ż., R. R., M. T. i E. P., w tych częściach, w których wszyscy ci świadkowie twierdzili, że J. D. w momencie wypowiedziania w sposób</p>		

niezwykle wulgarny przez D. D. (1) groźby wyrządzenia mu poważnej krzywdy rzeczywiście obawiał się zrealizowana tej groźby. Prezentują to określone fragmenty ich zeznań, a w szczególności te : „ ... jak miałam kontakt z szefem [...] widziałam, że był przestraszony zdenerwowany ...” - (A. Z., k. 39); „ ... weszłam do biura szefa, ponieważ zobaczyłam, że jest przestraszony zachowaniem swojego syna ... „ - (A. Ź., k. 42); „ ... Jak D. D. (1) wypowiadał groźby [...] J. D. nic nie mówił do swojego syna, widać było, że był przestraszony ...” - (G. Ź., k. 45); „... sytuacja wyglądała bardzo groźnie [...] szef był bardzo przestraszony zaistniałą sytuacją ...” - (R. R., k. 50); „... J. D. przebywał w towarzystwie ochroniarzy, ponieważ obawiał się agresywnego zachowania D. D. (1) ...” - (M. T., k. 70V); „ ... J. D. [...] bał się syna ... „ - (E. P., k. 135V). W pisemnych motywach zaskarżonego rozstrzygnięcia, dokonując oceny wiarygodności powyższych świadków, w tych konkretnych fragmentach sąd pierwszej instancji w ogóle nie odniósł się do tych wypowiedzi – czy uznaje je za wiarygodne, czy też nie daje im wiary i jakie są powody takiej oceny, a są to przecież podstawowe dowody ewentualnej winy oskarżonego. Analiza pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że głównymi powodami braku dania wiary zeznaniom pokrzywdzonego J. D. była : kilkunastodniowa zwłoka w zawiadomieniu organów ścigania o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, jego uprzednia karalność za przestępstwo z art. 233 § 1 kk oraz to, że w rodzinie D. panuje zadawniony konflikt na tle rozliczeń finansowych. Na tej podstawie sąd in meriti wyprowadził wniosek, że „ artykułowanie i kreowanie

swojego stanu obawy” było przez pokrzywdzonego zamierzonym działaniem do stworzenia podstawy do wszczęcia przeciwko oskarżonemu postępowania karnego. Tego rodzaju wnioskowanie posiada jednakże logiczne luki. Po pierwsze - wprawdzie, fakt prawomocnego skazania pokrzywdzonego za składanie fałszywych zeznań przeciwko oskarżonemu rzeczywiście wymagał bardzo ostrożnej oceny jego zeznań, to jednakże sam w sobie nie wykluczał jego wiarygodności w odniesieniu do innych zdarzeń, w sytuacji, w której jego zeznania znajdują potwierdzenie i wsparcie w zeznanych innych jeszcze - w tym obcych osób, a których to wiarygodności sąd a quo przecież nie podważył - w każdym razie przynajmniej w pisemnych motywach wyroku o tym nie napisał. Po drugie - jakkolwiek formalne zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa gróźb karalnych J. D. faktycznie złożył po upływie 17- tu dni od inkryminowanego zdarzenia, to pomijając już to, że nie był to jeszcze bardzo znaczny upływ czasu, to przecież - a wynika to z zeznań funkcjonariusza Policji E. S., o tym, że syn D. D. (1) mu groził J. D. informował Policję już w dniu zdarzenia (k. 65). Po trzecie - gdyby kreowanie stanu obawy było działaniem przez pokrzywdzonego zamierzonym - jak to pisze sąd in meriti, to logicznie biorąc, zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa powinien złożyć natychmiast, a nie zwlekać z tym przez okres ponad dwóch tygodni. Natomiast, w odniesieniu do argumentu konfliktu rodzinnego, która to okoliczność miałaby osłabiać argument wzbudzenia

obawy, trzeba zauważyć, że jak wiadomo z doświadczenia życiowego „temperatura” tego rodzaju konfliktów bywa bardzo wysoka, a co za tym idzie i wypowiedane przez uczestników takich konfliktów wobec siebie groźby również rodzą uzasadnione emocjami wypowiedających obawy ich spełnienia, ponieważ - wbrew pozorom, wcale nie są odbierane przez zagrożonych jako niegroźne czy niepoważne. I wreszcie – okoliczność, że pokrzywdzony po upływie pewnego okresu czasu w dniu zdarzenia – a co wynika z nagrań monitoringu zajmował się swoimi sprawami, swobodnie poruszał się po obiekcie (...) oraz nie wyglądał na zdrenowanego nie może jeszcze sama w sobie uzasadniać braku wystąpienia u niego uzasadnionej obawy spełnienia groźby w momencie jej wypowiedania przez oskarżonego. Jak to wynika bowiem z utrwalonej już linii orzeczniczej sądów powszechnych, w przypadku przestępstwa z art. 190 § 1 kk ustawodawca nie wymaga tego, aby pomiędzy wyrażeniem groźby, a powstaniem obawy jej spełnienia musiała zaistnieć koincydencja czasowa (zob. min. : wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 listopada 2016r., sygn. akt II AKa 369/16 – Lex nr 2309497 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 maja 2021r., sygn. akt II AKa 34/21 – Lex nr 3196739). Powyższe oznacza, że uzasadniona obawa spełnienia groźby może pojawić się w późniejszym czasie od inkryminowanego zachowania się sprawcy, ale również wzbudzić w zagrożonym lęk przed jej spełnieniem wyłącznie w trakcie jej wyrażania. Przepis art. 190 § 1 kk nie wymaga bowiem tego, aby obawa realizacji groźby

utrzymywała się przez określony okres czasu po czasie kończącym się z chwilą wyrażenia groźby. W ujęciu doktrynalnym występkiem określony w przepisie art. 190 § 1 k.k. chroni bowiem wolność człowieka od obawy strachu. Przy czym przyjmuje się, że stopień obawy u adresata groźby jest niższy od przekonania o pewności zrealizowania zapowiedzianej groźby i zostaje on osiągnięty gdy zagrożony przewiduje, że groźba może rzeczywiście się spełnić. Zakłada się, że uzasadniona obawa, iż groźba zostanie spełniona, o której mowa w przepisie art. 190 § 1 k.k., stanowiąca jego znamię jest wystarczająca w sytuacji, gdy takie było odczucie pokrzywdzonego, o ile obawę tę można zrelatywizować w oparciu o zobiektywizowane kryteria, a więc gdy obiektywnie jest ona możliwa do spełnienia, a jej adresat liczy się z taką możliwością (vide powoł. wyżej wyrok S.A w Katowicach z dnia 9 listopada 2016r., sygn akt II AKa 369/16). Skoro z zeznań powołanych powyżej świadków wynika, że z punktu widzenia zewnętrznych obserwatorów zdarzenia zachowanie oskarżonego D. D. (1) bezpośrednio po wejściu do biura ojca było groźne i bardzo agresywne, zaś pokrzywdzony wyglądał na przestraszonego i wyraźnie się syna obawiał, to należało uznać, że obiektywnie biorąc, groźba wyrażona przez oskarżonego, w której zapowiadał popełnienie poważnego przestępstwa na szkodę nie lubianego przez niego ojca była możliwa do spełnienia, zaś J. D. widząc owo agresywne i gwałtowne zachowanie się swojego syna oraz wiedząc o tym, że syn darzy go wyjątkową wrogością, subiektywnie liczył się z taką możliwością, że za chwilę może zostać przez

<p>niego zaatakowany. Z tego też względu nie podjął rzuconego mu wyzwania, nie opuścił biura i polecił wezwać ochronę. Okoliczność, że w późniejszym czasie opuścił to biuro i poruszał się po obiekcie bez ochrony nie oznacza jeszcze tego, że w momencie wyrażenia przez oskarżonego groźby „pobicia” faktycznie nie bał się, że oskarżony może ją zrealizować.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski oskarżycieli o uchylenie zaskarżonego wyroku z przekazaniem sprawy D. D. (1) do ponownego rozpoznania w sądzie pierwszej instancji w innym składzie są zasadne. Sprawa wymaga ponownego rozpoznania, ponieważ wydany przez sąd orzekający in meriti wyrok został oparty na nietrafnych ustaleniach faktycznych, a które to są efektem błędnej oceny dowodów, sprzecznej z art. 7 kpk. Prawidłowa ocena dowodów powinna sąd pierwszej instancji w aktualnym składzie doprowadzić do odmiennych wniosków w zakresie popełnienia przez oskarżonego zarzuconego mu czynu. Powodem uniewinnienia był wniosek o braku uzasadnionej obawy realizacji wyrażonej groźby karalnej. W całokształcie prawidłowo ocenionych dowodów wniosek taki jest jednak</p>		

nieuzasadniony. Dowody w postaci zeznań świadków : A. Z., A. Ż., G. Ż., R. R., M. T. i E. P., w tych częściach, w których wszyscy ci świadkowie twierdzili, że J. D. w momencie wypowiedzenia w sposób wulgarny przez D. D. (1) groźby wyrządzenia mu poważnej krzywdy rzeczywiście obawiał się zrealizowana tej groźby świadczą o realizacji przez oskarżonego D. D. (1) wszystkich znamion zarzuczonego mu czynu, a w każdym razie mogłyby o tym zaświadczyć, gdyby zostały prawidłowo ocenione. W pisemnym uzasadnieniu sąd a quo uchylił się od krytycznej oceny tych dowodów, a to może oznaczać, że nie wziął ich pod uwagę. Dlatego też niezbędne jest powtórzenie przewodu sądowego od początku i dokonanie całościowej, poprawnej – zgodnej z kryteriami art. 7 kpk oceny zgromadzonych dowodów. W tym celu koniecznym było uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy D. D. (1) do ponownego rozpoznania przez sąd Rejonowy w Zamościu jako sąd pierwszej instancji.

<i>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</i>	<i>PODLEGAJĄCE</i>
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<i>ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</i>	
<i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy

Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiężle o powodach zmiany	

Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		

<p>Zgromadzone w aktach spawy dowody wskazują na to, że oskarżony D. D. (1) popełnił przestępstwo kwalifikowane z art. 190 § 1 kk. Ponieważ zgodnie z treścią art. 454 § 1 kpk sąd odwoławczy nie może skazać osoby, wobec której wydano wyrok uniewinniający konieczne było uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w sądzie pierwszej instancji.</p>		
<p>Zapłatywiania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>Przy ponownym rozpoznaniu sprawy D. D. (1) Sąd Rejonowy w Zamościu w innym składzie powtórzy przewód sądowy w całości, a w jego toku, z zachowaniem zasady bezpośredniości przeprowadzi wszystkie dowody za wyjątkiem dowodów z zeznań świadków : I. M., M. T., N. D. i B. D., co do których może poprzestać na ich ujawnieniu w trybie art. 442 § 2 kpk . Dowody te oceni w ich całokształcie oraz w zgodzie z treścią art. 7 kpk, zaś stanowisko swoje w razie takiej potrzeby należycie uzasadni.</p>		
<p>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>Koszty Procesu</p>		

<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>

PODPIS

/-/ Na oryginale właściwy podpis.

Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana